

TÝPKO 280

1.11.2010

Úvodníček

Ahoj Kočovníci, Kočovnice a Kočovničata, nelezte na skály, teď už budou klouzat. Možná jste taky postřehli, že v Praze tohoto pozdně říjnového dne už sněžilo, tak vyndávejte rukavice, na všech těch výletech se budou hodit.

Lída

Tábor 2010 DUNA

Přišel červenec a s ním i čas her a soutěží... no zkrátka: tábor. Jenže letos trochu jinak než loni, byli jsme totiž na zbrusu novém místě (Záblatí u Prachatic), které má hnedle několik zajímavostí. Jednak k němu nevede cesta, zadruhé je to na deštivé Šumavě a zatřetí je tam skvělý potok. Všechno to spolu tak nějak souvisí: že tam nevede cesta souvisí jednak s tou Šumavou (trochu zapadlejší kout naší země než Vysočina) a jednak s tím potokem, asi hlavně s tím potokem. Přiznám se, že deštivá Šumava byla pro čtenáře jen matečko: letos byla naštěstí celkem přívětivá a nepřešlo nám tolik. (Alespoň co se, v porovnání s Lesnou, počtu deštivých dní týče, král Šumavy si to ale vynahrazoval množstvím vody.) Přes potok nevede cesta a tedy ani lávka či most. Lávku nám zdatní stavaři pod vedením ing. Kokeše postavili záhy, takže bylo aspoň jak se dostat přes vodu, když zapůsobila další ze zmiňovaných charakteristik: totiž déšť. Ale dost bylo klimatického rozboru (i když to asi stále ještě není všechno) a hurá na tábor sám.

Tábor začal v pátek, ve 30 stupních celsia, v Záblatí. Jelo se vlakem, čehož jsem byla naštěstí ušetřena a těch pět

hodin se mi hodilo na vyřízení jiných záležitostí. Louka je to nová rovná, pěkná, tak začneme hned stavět a bourat co zbylo po minulých osadnících. Jde to rychle i přes nepřízeň počasí: bylo totiž asi 30 stupňů ve stínu. Pomáhá nám potok a vzápětí pomáhá i zjištění, že jsme se ocitli na planetě, kde je tohle počasí úplně normální, totiž na Arakis, zvaném Duna. Nehostinné místo pro život lidský neznamena, že je to nehostinné i pro další tvory. Třeba písečným červům se daří dobře. Problém je, že je jaksi rušíme, když se snažíme vytěžit co nejvíc koření, tedy jakési halucinogenní látky, která pomáhá

vesmírnému Imperátorovi udržet si moc. Složitá politika. Kdo se v tom zorientuje? Snad jeden ze dvou rodů Harkonnenů nebo Atreidů? Nebo ten, kdo prokoukne Harkonnena, že je to jen mocichtivý padouch? A co vlastně chce Imperátor? Nejdříve chtěl koření a teď nás chce vyhnat. Do toho všeho ještě ty zpropadené bouře. Bohužel občas nejen herní písečné, ale i obyčejné dešťové. Ale všechno je v pořádku, jen se nám občas zvedne voda v potoce a pak zas klesne. Kdo chce planetě vládnout, ten musí znát i okolí hlavního města, a tak jsme se koukli nejen do starobyklých Prachatic, ale i dál. Okolí se zdá klidné a přátelské, takže pohoda.

Jenže... Náhle a vlastně zčistajasna z písku se vynořili zvláštní stvořeníčka: říkají si Fremeni vynikají neobvyklou přizpůsobivostí k nepříznivým podmínkám – speciální způsob filtrování vydechovaného vzduchu a bůhvíčeho všeho ještě jim tu pomáhá už staletí přežít. Jsou celkem přátelští a moc pěkně modře svítí, tak jsme se skamarádili a zúrodňujeme planetu spolu. Moc to nejde, ale snaha se cení. Ostatně i na písečné a suché planetě občas prší, tak proč to nevyužít k vodním hrátkám?

Málem bych zapomněla na příhody jak jsme sháněli pomoc do boje s hlavním

protivníkem: Harkonennem. Vyrázili jsem za tím účelem dost daleko a vyplatilo se. Všichni vyslanci se podívali do blízkosti zámku Kratochvíle a někteří dokonce i na něj. To už ale začala řídit neznámá exotická nemoc, projevující se poblíonstvím. Lékaři na Arakisu byli naštěstí velmi schopní, takže nemoc nezasáhla celou populaci fremenů a lidí, ale pouze jednotlivce. Schylovalo se k poslední bitvě o Arakén, tedy hlavní město, které měl pod palcem Harkonnen. No, výsledek byl s naší převahou (díky pomoci domorodců) předem jasný: Harkonnen byl vyhnán! Tak jsme si mohli za odměnu v paláci udělat velkolepou hostinu a za pár dní ještě jednu,

které se s velkou slávou zúčastnil i Damík, chrabrý bojovník (nejen proti vojskům, ale též proti virům, či co to bylo). To už jsme ale zároveň museli vyklízet pozice. Fremeni se, myslím o Arakis dobře postarají i bez nás. Takže bourání a balení, sušení a umývání, prostě všechno co k odjezdu z tábora patří. A pak už jen zpět k maminkám, které to určitě celé chtěly slyšet ještě jednou. Tak třikrát hurá, Duna je zachráněna...

AnežKA

Do Prokopského údolí

V 10:00 byl sraz na stanici metra Nové Butovice, až na to, že před 10 hod. tam byl pouze Eda, Bužu a já. Po 10 hod. asi 3-5 min přišli ještě Morče a Marcel. Anežka s dětmi od klubovny přišla asi 10 min po určené hodině. Protože jela opačným směrem než potřebovala, rozebírat to nijak nebudu, ale zpátky k výletu. Ještě než jsme vyrazili, Anežka zjistila, že se nevyzná v mapě z internetu. Tak jsme nabrali ještě asi 3-5 min zpoždění, nevadí.

Jakmile jsme dorazili do Prokopského údolí, byla 1. hra, a to na vlka – vedoucí vykřikl vlk a nějaké číslo od 1 do 10 nejčastěji 3 nebo 4, jelikož 1. hra byla úspěšná dostali jsme všichni ovečku z toho plyne, že každý hrál sám za sebe. Tato hra se v průběhu dne několikrát opakovala s ne tak velkým úspěchem.

Pak jsme se škrábali do prudkého kopce, abychom došli k ovečkám, kde už na nás čekal pán. Který nám řekl starobyrou pověst o jedné pastýřce. My poté hráli 2. hru, a to na pastýře; ovečky a květiny: pastýř hlídal ovečky, aby se mu nezatoulali ke květinám; ovečky - zatoulat se ke květinám, aby nebyly chyceny pastýřem; květiny - vábit ovečky. Tuto hru jsme opakovali několikrát.

3. hra spočívala v tom, hnát stádo oveček a koz na určené místo; čímž jsme podle pověsti povedli probudit pasačku, dostali jsme vlnu (ovčí) a hnali nazpět. Také jsme viděli dojení kozy. Ještě jsme u oveček snědli své obědy a postupovali dále.

4. hra spočívala v tom, že jsme měli 10 kamínků a na konci jsme jich měli mít co nejvíce, opakovali jsme ji ještě asi 5krát.

5. a to před poslední hra všichni ji znáte a to „ovečky, ovečky vlci jdou“ vy ji znáte pod slovy „ rybičky,rybičky“ a 6. poslední hra bylo frees bee to znáte

všichni tak to nebudu rozepisovat.

A potom hurá zpátky na stanici metra Nové Butovice, kde už na nás čekali rodiče,jeli ke klubovně nebo sami domů.

Tímto moje povídání končí a můžu jenom doufat, že nás bude příště víc – byla tam švanda, o hodně jste přišli, ti kdo jste tam nebyli.

Kristýna

Expedice Everest

Dne 30.10.2010 se po dlouhých a náročných přípravách uskutečnil úspěšný pokus o dobytí nejvyššího vrcholu světa, Mount Everestu. Do výše 8850 m vystoupily ze základního tábora v Pasekách nad Jizerou hned dvě české expedice, a to: „Duhové bagety“ a „Dobíječi Everestu“. Redakci Týpka se podařilo získat deníky obou výprav a vybrané pasáže Vám přinášíme.

Z deníků

Duhových baget a Dobíječů Everestu

Probudili jsme se, převlékli, nasnídali se a vyrazili na trénink. Šli jsme na velmi vysokou horu (podle mě měla tři kilometry, ale ve skutečnosti to byl maximálně kilometr) a začali s tréninkem. Našli jsme velikou vzácnost, kladivo. Potom jsme si vyzkoušeli sestup a výstup s jištěním (zjistili jsme, že nám to nejde). Potom jsme s pomocí klacků dostávali (nebo spíš se pokoušeli dostat) náklad v podobě míčku z jednoho tábora do druhého. První půlka proběhla úspěšně, ale v druhé půlce této obtížné cesty nám míček zapadával do louží a do bahna. Když se nám konečně povedlo dostat míček do cíle, museli jsme ho dostat na horu z klád. Sice nám dvakrát spadl do stráně, ale nakonec se nám to povedlo. Potom jsme šli domů a měli jsme bramborové knedlíky s masem a se zelím. Měli jsme chvíli volno a pak byl večerní program, kde jsme psali přání v tibetštině. Když jsme to dopsali, vyčistili jsme si zuby, převlékli jsme se do pyžama, Gimli nám

přečetl nějakou kravinu a pak jsme šli spát.

2. den jsme si ráno docela pochutnali, protože nám vedoucí uvařili krupicovou kaši. Potom jsme vyrazili do Harrachova. Cestou jsme viděli sjezdovky a chatu, kde jsme byli minulý rok na jamňákách. Nad chatou jsme si dali chleba s rybičkovou pomazánkou. Potom jsme se vydali směrem k Mumlavským vodopádům. Cestou jsme pověsili vlaječky z minulého večera. Po Mumlavských vodopádech jsme si na chvíli odskočili do bufetu na malé občerstvení.

Z Harrachova nám jel autobus do Vilémova a našťastí autobus jel jen 28.10., což zrovna bylo. Z Vilémova jsme došli do chalupy. K večeri jsme měli kuře na kari s rýží. Po večeri jsme stavěli draky.

3. den jsme vstali a jako každé ráno jsme se převlíkli a vyčistili si zuby a nasnídali se. Vylezli jsme na kopec nad Paseky a pouštěli jsme draky. Družstvu duhových baget na rozdíl od družstva dobíječů Everestu drak létal. Na kopci jsme se také naobědvali a vylezli kousek

nahoru, kde jsme prozkoumali stojany vleků a družstvo vedoucích pustilo draka hrozně vysoko a poté se draku utřhl provaz a asi dvacet minut jsme ho hledali. Když jsme ho našli, tak jsme se šli podívat na Ikarusovy vláčky. Vláčky byly opravdu luxusní. Holčičky si místo vláček vystačily

s s Ikarusovým psem. Před domem jsme dostali 15 úkolů, které jsme měli zjistit. Když jsme se šli zeptat do hospody, řekla nám nějaká paní tohle: „Řekněte Vítkovi, ať se jde s těma vejma hloupejma otázkama vycpat.“ K večeri jsme měli kolena s tuňákem. Po večeri jsme překonávali překážky Everestu lyžaři či snowboardisty, které jsme si vyrobili.

4. den jsme dělali to, co každé ráno a pak jsme šli na EVEREST. Everest byl ve skutečnosti vrchol Stráž nad Rokytnicí.

Cestou jsme se stavili v Tesco. Než jsme došli na Everest, nesměli jsme mluvit, protože jsme museli šetřit kyslík. Pak jsme šli dolů a domů a pak jsme se navečeřeli a teď ležím na posteli a píšu...

Tady zápisky končí. Cestu domů si můžeme jen domyslet. Třeba takhle: cesta z hor byla náročná. Nejenže naši dobrodruzi museli dvakrát přestoupit, ale dokonce se do jednoho vlaku málem nevešli. Ale nakonec vešli a kvůli návalu ve vlaku jim paní

průvodčí dokonce dovolila uvelebit se v první třídě, takže si jeli jako v bavlnce a do Prahy dorazili v plném počtu a odpočatí a těší se na další výstup.

Duhové bagety: Terka, Míša, Kačka
Dobíječi Everestu: Eda, Vojta, Matěj
Deníky byly redakčně kráceny

Luštěnky

Tak vítejte u dalších luštěnek. První mám pro vás zprávu, že výhru z minulého týpka vyhrál Pídlar. Takže mu můžete pogratulovat vyhrál sladké lentilky. Jak to že jste nevyhráli vy? Chtěli byste taky něco sladkého? Jak to udělat? Je to snadné, stačí odpovědět, kolik rozdílů je mezi obrázky s chaloupkou. A odpověď se svým jménem vhodit do bedničky BĚ nacházející se na klubovně nebo mi ji napsat na mail. A pak máme ještě nesoutěžní hádanky, tak sem s nimi. První si trochu zahádáme a druhé máme bludiště. Takže nezapomeňte: Kdo nezabloudí v bludišti, ten se ani v luštění neztratí.

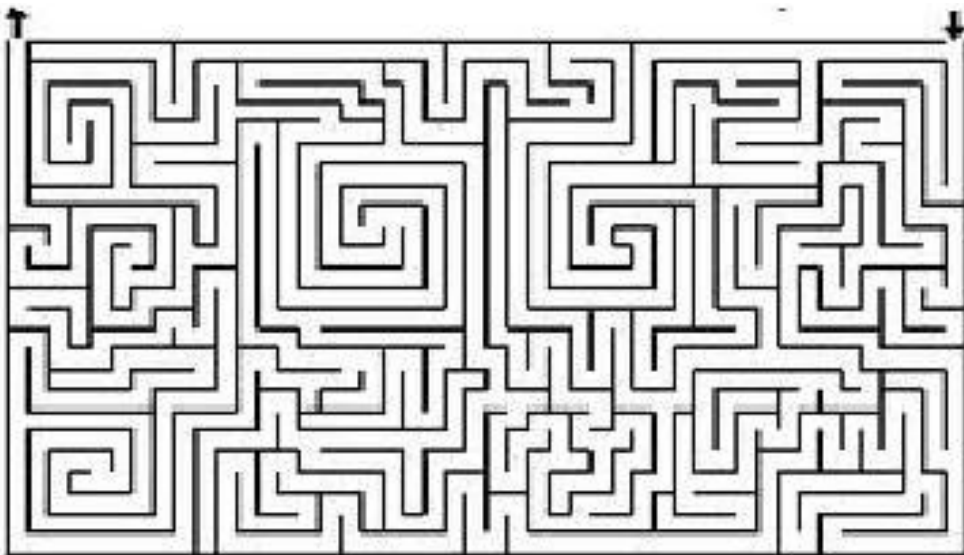
1) V autě jede otec a syn (pokrevní). A jak to tak na silnicích chodí, najednou se přihodí strašná nehoda. Oba dva jsou vážně zranění a sanitky je odvezou do dvou různých nemocnic. Syn je na operačním sále, přijde k němu chirurg a řekne: "Nemůžu ho operovat, je

to můj (pokrevní) syn!"
Jak je to možné?

Janinka.bohacova@gmail.com

Dopravácké okénko

Byli jste někdy v metru? To vám je švanda. Bužu by mohl vyprávět, ale protože toho Bužu moc nenamluví, povím vám něco já. Pamatujete si, že by někdy krom povodní či mimořádných událostí byla v metru nějaká dlouhodobější výluka? Kdepak, to se všechno dělá v noci. Hned za poslední soupravy vyjíždí z dep traťovácké drezíny a jdou na věc, opravuje se kdeco. Třeba v těchto dnech, kdy píšu tento článek, lze pozorovat ploužení metra mezi stanicemi Malostranská → Staroměstská v uvedeném směru. Mění se zde kolejnice a jejich upevnění, a to se za noc stihnout nedá, a tak se každou noc udělá kousek, ale staveništěm se projíždí pomalu. Jinak kdo by nevěděl, přihodím několik technických faktů-metro nejezdí ani na Písek, ani na naftu, ani na tmu, ale na

elektřinu. Chutná mu 750 voltů stejnosměrných, které pocucává ze speciální, třetí, boční přívodní kolejnice. Té si můžete povšimnout v některých stanicích, kde je vedena naproti vám, většinou však bývá ve stanici vedena pod hranou nástupiště a vidět jde špatně. Také v muzeu MHD ve střešovické vozovně ji mají na ukázkou. Nejen proto tvoří metro

v různých firmách, dodávají češi), na trase C Matra PA135 (Piloteage automatique z Francie). Na trase B je i po povodních poctivá ruská zabezpečovačka ARS (avtomatičeskoje regulirovanie skorosti) a fíra si musí hlídat jízdní řád, dveře na správné straně, hlášení... Automatika jen kontroluje, jestli nejede moc rychle. Jo a ten drátek, co visí na kolejemi, to je dlouhatánská anténa, která tímto vlastně pokrývá veškeré trasy radiovým signálem a umožňuje komunikaci se strojvedoucími přes vysílačku. Na zemi to není problém, ale radiový signál pod zemí se šíří špatně (v metru se nedovoláte) a pevná linka už prostě není IN. Tak to bylo jen pár obecných plků, které již beztak někde médiu proběhly, jinak v metru to máte ještě napájení, stanice, svícení, vzduchotechnika,

mezi dráhami samostatnou kategorií-dráha speciální. Metro má mezi dráhami nejbliže k „velké“ železnici-provoz je řízen návštěvidly podobných železničím, rychlosti a hmotnosti souprav jsou vyšší, kolejnice i rozchod jsou stejné jako na železnici (49E1, víme již z minula). Na nízkopodlažní soupravy tu nenarazíte, výška nástupiště je ve výšce podlahy vozu, potřeba je udělat akorát výtahy do stanic. Provoz je přesný na vteřiny, proto především „trhači dveří“ a dobíhači souprav způsobují zpoždění. Pohyb souprav na trase A a C je kontrolován zabezpečovačem tak mocným, že strojvedoucí při běžném provozu plní jen funkci kontrolní-zavírá dveře a dává soupravě souhlas k rozjezdu. Na trase A je to LZA (liniový zabezpečovač, vydumán

eskalátory, dispečink, odvodnění, ochranný systém, požární zabezpečení....Informace jsem vyčmuchar na obsáhlých stránkách www.metroweb.cz, kde se o pražském metru dozvíte téměř vše. Mejte se mejdlem, jezděte vlakem a krtkům zdar.

lkarus

Luštěnky – řešení

Abyste si od nynějška nemohli řešení luštěnek přečísti omylem, budeme ho v Týpku velmi jednoduše šifrovat. V každém Týpku stejně. Takže tedy: správné řešení se dozvíte, když místo uvedených písmenek dosadíte písmenko v abecedě následující (místo A budete číst B, C→D, E →F, Z→A)

- 1) ID SN IDGN LZSJZ.

Bodování

Nazdárek, to se nám to krásně rozjelo, co? Z bodování je opravdu vidět, že se velice vyplatí jezdit na výlety a víte, co by se vyplatilo ještě víc? Udělat si pár odborek. Protože odborka je, jak už víte z minulého článku, za celých dvacet bodů. Tak se snažte, hodně zdaru přeji

Aža a Lída

DRUŽINY

1.	Myšáci	22
2.	Zubří	17
3.	Mufloni	14
4.	Lochnesky	8

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý 428	
1.	Martin (MU)	48
2.	Mates (MU)	43
3.	Eda (ZU)	42
4.	Kačka (MY)	41
5.	Téra (MY)	37
6.	Míša (MY)	36
7.	Kristýna (ZU)	35
8.	Lukáš (LO)	29
9.	Mája (MY)	25
	Sára (ZU)	25
11.	Kačík (MY)	24
12.	Damík (MY)	20
13.	Matěj (MY)	16
14.	Vojta (MY)	14
15.	Sebík (ZU)	9
16.	Honza (MY)	8
17.	David (MU)	7
18.	Dolník (MU)	5
	Tomáš (LO)	5
20.	Pavel (LO)	4
21.	Evžen (LO)	3
22.	Petrana (ZU)	2

Sloupek *Ze společnosti*

Výlet za ovce může pro mnohé znamenat ztrátu iluzí.

Například se může ukázat...

...že ani ovce příliš nedají na tradice a jdou s dobou.

